

[Victor Larsen.]

naa til en Løsning af dette Spørgsmaal. Vi har, som jeg sagde før, ønsket at komme i Gang.

Jeg forstaar fortsat ikke, hvorledes det ærede Medlem Hr. Fr. Andersen kan argumentere, som han gør. Det ærede Medlem finder det i sin Orden, at man, naar Talen er om at give Mad, indskrænker sig til ubemidlede Børn. Man er der nødt til at drage Grænsen rent praktisk, for hvis man skal give alle Mad, bliver det alt for store Millionbeløb. Men saa snart man kommer over til Spørgsmaalet Mælk, er det aldeles forfærdeligt, at man vil skelne mellem bemidlede og ubemidlede Børn! Man kunde maaske komme til det Resultat, at man gav de Børn, som i Forvejen fik Mad, maaske netop Tørkost, et Glas Mælk til. Og saa kan jeg ikke indse, at Skillelinien er saa voldsom, som man vil gøre den til. Jeg begriber ikke, at Udvalgsflertallet ikke har taget det Standpunkt at ville indhøste de Erfaringer, der naturligvis er at gøre her, og saa senere maaske udbygge det videre.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Nøhr har Ordet for en kort Bemærkning.

Nøhr: Det ærede Medlem Hr. Victor Larsen har ikke Ret i sin Udlægning af mit Indlæg før, naar han siger, at man kunde opfatte mine Bemærkninger om de Konservatives Ændringsforslag derhen, at jeg nærmest var enig med de Konservative i disse Forslag. Hvad jeg fremhævede, var — det understreger jeg paa ny —, at det, de Konservative i deres Ændringsforslag opstiller som Formaalet, nemlig skrap Fremgangsmaade over for Alimenter, hvor der er Penge at faa, og skrap Fremgangsmaade over for arbejdssky Personer, som snylter paa Samfundet, kunde jeg være enig med Det konservative Parti i. Men jeg føjede til, og jeg paaviste, at den gældende Lov netop indeholder skrappe Midler paa disse Omraader, og at derfor intet positivt opnaas ved de Konservatives Ændringsforslag, og derfor maatte jeg gaa imod dem.

Endelig blot den Bemærkning med Hensyn til Kommunehjælp, at da § 297 i Lov om offentlig Forsorg sætter en Begrænsning for Kommunehjælp, nemlig Størrelsen af forsikringsmæssig Hjælp, vil der absolut intet være vundet ved at gennemføre de Konservatives Forslag om at lade Invaliderentens Størrelse være Maksimum. Jeg har hertil blot føjet, at maaske vil hele dette Spørgsmaal om Kommunehjælp ud-

vikle sig paa en saadan Maade, at det maa tages op af Lovgivningen — og dette vedstaar jeg.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Fr. Andersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Fr. Andersen: Det ærede Medlem Hr. Victor Larsen vil nu gøre den Opfattelse gældende, at det, for at man skulde kunne opnaa at give ubemidlede Børn et Glas varm Mælk til Tørkosten, er nødvendigt at vedtage de Konservatives Ændringsforslag. Men det er en fuldkommen Vildfarelse; der udkræves ikke noget i saa Henseende, Kommunerne kan give de ubemidlede Børn lige saa megen varm Mælk, de ønsker. Men det, der vil ske, hvis vi vedtager Ændringsforslaget, er, at der *kun* vil blive Tale om ubemidlede Børn — og det er det, vi er imod.

Alfred Jensen: Naar Fagforeningerne har rejst Kravet om, at Kommunehjælpen skulde udbetales gennem Arbejdsløshedskasserne, er det altid blevet imødegaaet dermed, at det var ulovligt, og at det var umuligt at lave om paa Løven, saa længe der var det Flertal i Landstinget, som der dengang var. Nu er Flertallet imidlertid skiftet, og det er maaske derfor, vi i Dag faar en anden Forklaring paa, at det ikke kan lade sig gøre. I alt Fald er der ingen af de arbejdsløse, ej heller af Fagforeningsmedlemmerne, der vil tage den Forklaring for gode Varer, som Socialministeren har givet: at de arbejdsløse, der faar Afslag, ikke kan være tjent med, at Tillidsmændene i Kasserne bliver bekendt med disse Afslag. Men det er jo ikke saaledes, at de, der faar Afslag, hemmeligholder det. Det er mange Gange netop saaledes, at de, der har faaet Afslag, gaar rundt og fortæller det, og desuden maa det være bekendt for dem, der er ansatte i Socialudvalgene i Byerne. Naar disse Mennesker kan bindes til Tavshedspligt, maa ogsaa Funktionærerne i Arbejdsløshedskasserne kunne bindes paa samme Maade.

Jeg forstaar ikke, hvorfor Ministeren ikke sagde noget om de to Ændringer til §§ 293 og 297, hvorefter det vilde blive Flertallet, der vilde faa Afgørelsen af, om Reglerne i Loven skulde fraviges, for det er jo et ganske urimeligt Forhold, at det er en stor Trediedel, der stadig kan bestemme, hvorledes Undtagelsesbestemmelserne skal administreres.

Til det ærede Medlem Hr. Villumsen vil